

ଭାଷା ଆଲ୍ଲାହର ବିଶେଷ ଦାନ

ବାନ୍ଦର ଭାଷା ବାଂଲା
ଚାଇ

ମାହମୁଦ ଆହମଦ ସୁମନ

ମାତୃଭାଷାକେ ଇସଲାମ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱ ପ୍ରଦାନ କରେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜାତିର କାହେ ତାଦେର ମାତୃଭାଷାର ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଅପରିସୀମ । ପବିତ୍ର କୁରାନ ପାଠେ ଜାନା ଯାଏ ପୃଥିବୀତେ ଯତ ନବୀ ରାସ୍‌ଲେର ଆଗମଣ ସଟେଛେ, ତାରା ସବାଇ ନିଜ ନିଜ ମାତୃଭାଷାତେଇ ଆଲ୍ଲାହପାକେର ଦାଓୟାତ ମାନୁଷେର କାହେ ପୌଛାତେନ । ଏହାଡା ପୃଥିବୀତେ ଯତ ଭାଷା ଆହେ, ସବ ଭାଷାଇ ଆଲ୍ଲାହ କର୍ତ୍ତ୍ଵ ସୃଷ୍ଟ । ଏକେକ ଜାତିର ଜନ୍ୟ ଏକେକ ଭାଷା ସୃଷ୍ଟି କରା ଏଟା ଆମାଦେର ଓପର ଆଲ୍ଲାହ ତା'ଲାର ବିଶେଷ କୃପା । ସକଳ ଜାତିକେ ହେଦ୍ୟାତେର ଜନ୍ୟ ଯେମନ ଆଲ୍ଲାହପାକେର ପରିମଳା ଏମେହେନ, ତେମନି ସକଳ ଜାତିର ସ୍ଵ-ସ୍ଵ ଭାଷାତେଇ ଆଲ୍ଲାହ ତା'ଲାର ଓହୀ-ଇଲହାମ ନାଜିଲ ହେଯେଛେ ।

ଆଲ୍ଲାହ ତା'ଲା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜାତିର ମାତୃଭାଷାକେ ସଥାଯଥ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଦିଯେ ତାଦେର ନିଜସ୍ତ ଭାଷାଯ ଆସମାନି କିତାବ ଅଥବା କିତାବବିହୀନ ପ୍ରତ୍ୟାଦିଷ୍ଟକେ ଓହୀ ଦ୍ୱାରା ପାଠିଯେଛେନ । ପବିତ୍ର କୋରାନାନେ ଆଲ୍ଲାହପାକ ବଲେନ ‘ଆର ଆମରା ପ୍ରତ୍ୟେକ ରମ୍ଜନକେ ତାର ଜାତିର ଭାଷାତେଇ ଓହୀସିହ ପାଠିଯେଛି, ଯାତେ ସେ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ ଆମାଦେର କଥା ତାଦେରକେ ବୁଝିଯେ ଦିତେ ପାରେ’ (ସୂରା ଇବରାହିମ: ୫) ।

ମାନୁଷେର ଭାଷା ଓ ବର୍ଣ୍ଣର ବିଭିନ୍ନତାର ସାଥେ ତାର ଉନ୍ନତି ଅନ୍ଦୀଭାବେ ଜଡ଼ିତ । ଆଲ୍ଲାହ ପାକ ବଲେନ ‘ଆର ତାର ନିଦର୍ଶନାବଳୀର ମାଝେ ରଯେଛେ ଆକାଶସମୃହେର ଓ ପୃଥିବୀର ସୂଜନ ଏବଂ ତୋମାଦେର ଭାଷା ଓ ରଙ୍ଗେ

ବିଭିନ୍ନତାଓ । ନିଶ୍ଚଯ ଏତେ ଜ୍ଞାନୀଦେର ଜନ୍ୟ ଅନେକ ନିଦର୍ଶନ ରଯେଛେ’ (ସୂରା ଆର ରୁମ: ୨୩) । ଭାଷା ଓ ରଙ୍ଗେ ଏହି ବିଭିନ୍ନତା ସୁପରିକଲିତ, ଯାର ପଶାତେ ପରିକଳ୍ପନାକାରୀର ଅନ୍ତିତ୍ବ ବିଦ୍ୟମାନ । ଆକାଶ-ମାଲା ଓ ବିଶ୍ଵଜଗତ ସେଇ ପରିକଳ୍ପନାକାରୀର ସୃଷ୍ଟି । ବର୍ଣ୍ଣର ଓ ଭାଷାର ବିଭିନ୍ନତାର ଫଳେ ବିଭିନ୍ନ ସଭ୍ୟତା ଓ ସଂକ୍ଷତିର ଆଗମନ-ନିର୍ଗମନ ସଟେ ଚଲେଛେ । କିନ୍ତୁ ତବୁଓ ଏହି ବିଭିନ୍ନତାର ଅନ୍ତରାଳେ

ସ୍ଥାଯୀଭାବେ ପ୍ରବହମାନ ରଯେଛେ ଏକତା ଓ ମାନବତାର ଐକ୍ୟ । ଆର ମାନବତାର ଏହି ଐକ୍ୟ ଯୁକ୍ତିଆହ୍ୟଭାବେ ଆମାଦେରକେ ସିନ୍ଦାନ୍ତ ନିତେ ବାଧ୍ୟ କରେ ଯେ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାଓ ଏକଜନି । ମାନବଜାତିର ସୂଚନାଲିଙ୍ଗେ ଭାଷା ଛିଲ ଏକଟିଇ ଏବଂ ତା ଛିଲ ଇଲହାମୀ-ଭାଷା । ଏରପର ମାନୁଷ ବିଭିନ୍ନ ଏଲାକାଯ ଛାଡ଼ିଯେ ପଡ଼ାର ଫଳେ ଏଲାକା ପରିବର୍ତନେର ସାଥେ ସାଥେ ଭାଷାରେ ପରିବର୍ତନ ହତେ ଥାକେ । ଏଭାବେଇ ସୂଚନାତେ ମାନୁଷେର ରଂଗ ଛିଲ ଏକଇ ରକମ । ଏରପର ଶ୍ରୀମ୍, ଶ୍ରୀ ଏବଂ ନାତିଶୀତୋଷ ଅବସ୍ଥା ଅନୁୟାୟୀ ତାର ରଙ୍ଗେରେ ପରିବର୍ତନ ହତେ ଥାକେ ।

ବାଂଲାଦେଶେର ଇତିହାସେ ଫେବ୍ରୁଅରି ମାସ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱବହ ଏକଟି ମାସ । ୧୯୫୨ ମାର୍ଚ୍ଚିଆନେ ଏହି ମାସେର ୨୧ଶେ ଫେବ୍ରୁଅରିର ଦିନେ ‘ରାଷ୍ଟ୍ର ଭାଷା ବାଂଲା ଚାଇ’-ଏ ଦାବିତେ ବାଙ୍ଗଲାରା ସଖନ ରାଜପଥେ ନେମେ ଏସେହିଲ, ତଥନ ପାକିସ୍ତାନିରା ତାର ଜୀବାବ ଦିଯେହିଲ ବୁଲେଟେର ମାଧ୍ୟମେ । ବାଂଲାର ଦାମାଲ ଛେଳେରା

ମାତୃଭାଷା ବାଂଲାର ଜନ୍ୟ ବୁକେର ତାଜା ରଙ୍ଗେ ରାଜପଥ କରେଛିଲ ରଣ୍ଜିତ । ସେଇ ରଙ୍ଗେ ଛୋଯା ପେଯେ ଆଶ୍ଚର୍ୟ ଦ୍ରୁତତାଯ ଗୋଟା ଜାତି ଜେଗେ ଉଠେଛିଲ ତାର ଶେକଡ଼େର ଟାନେ । ପାକିସ୍ତାନିଦେର ସୃଷ୍ଟି କରା ସାମ୍ପ୍ରଦାୟିକତା ତାତେ କୋନ ବାଧ ସାଧତେ ପାରେନି । ଧର୍ମ-ବର୍ଣ୍ଣ ନିରିଶେଷେ ବାଙ୍ଗଲି ସେଦିନ ଏକ ହୟେ ଏକଟିଇ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରେଛିଲ- ମାଯେର ଭାଷାର ସମାନ ରାଖବହି, ନିଜେର ସଂକ୍ଷତିକେ ଧାରଣ କରବାଇ ।

ଆଜ ଆମାଦେର ହଦୟ ଗର୍ବେ ଭରେ ଯାଯ, ପୃଥିବୀର ସକଳ ଦେଶେର ଜନଗଣ ପ୍ରତି ବହର ଏ ନଦୀ ବିଧୌତ ପଲି ମାଟିର ମନୁଷ୍ୟତ୍ଵ ଆର ଗଣତାନ୍ତ୍ରିକ ସମର୍ଥନେ ସାଧାରଣ ମାନୁଷ କଟଟା ନିବେଦିତ ପ୍ରାଣ ଓ ଦେଶ ପ୍ରେମିକ ହତେ ପାରେ ଏବଂ କଟଟା ଆତ୍ମତ୍ୟାଗୀ ହତେ ପାରେ, ଏ ବିଷୟେ ଜାନଛେ ।

ସାଲାମ, ରଫିକ, ବରକତ, ଜକାର ଆର ଏକାତ୍ମରେ ୩୦ ଲାଖ ଶହୀଦ ଓ ଦୁଲାଖ ମା ବୋନେର ଇଜିତ ହାରାନେ ଶାଶ୍ଵତ ଏ ବାଙ୍ଗଲୀର ରଙ୍ଗେର ଧାରାବାହିକତାଯ ଗଡ଼େ ଉଠି ବାଂଲାଦେଶ, ଆଜ ପରମ ଶ୍ରଦ୍ଧାଯ ଦେଦୀପ୍ୟମାନ ସାରା ବିଶ୍ଵେର ଜନଗଣେ କାହେ । ରଙ୍ଗେର ବିନିମୟେ ଏ ବାଂଲାଯ ମାଥା ଉଚ୍ଚ କରେ ଦାଢ଼ିଯେଛିଲ ମାଯେର ଭାଷା ବାଂଲା ଭାଷା । ଏକ ବାଁକ ଥୋକା ଥୋକା ନାମ ସାଲାମ, ବରକତ, ରଫିକ, ଶର୍ଫିକ, ଜକାର ମତୋ ଅନେକେର ଜୀବନ ବିସର୍ଜନେର ମଧ୍ୟ ଦିଯେ ବାଙ୍ଗଲି ତାର ଭାଷା, ସ୍ଵକୀୟତା ଏବଂ ଗୌରବୋଜ୍ଞଲ ସଂକ୍ଷତିକେ ରକ୍ଷା କରେଛିଲ ।

**ମାତୃଭାଷାକେ ଇସଲାମ
ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱ ପ୍ରଦାନ
କରେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜାତିର
କାହେ ତାଦେର ମାତୃଭାଷାର
ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଅପରିସୀମ ।
ପ୍ରବିତ୍ର କୁରାଆନ ପାଠେ
ଜାନା ଯାଯ ପୃଥିବୀତେ ଯତ
ନବୀ ରାସୁଲେର ଆଗମଣ
ଘଟେଛେ, ତାରା ସବାଇ ନିଜ
ନିଜ ମାତୃଭାଷାତେଇ
ଆଲ୍ଲାହପାକେର ଦାଓୟାତ
ମାନୁଷେର କାହେ
ପୌଛାତେନ । ଏହାଡ଼ି
ପୃଥିବୀତେ ଯତ ଭାଷା
ଆହେ, ସବ ଭାଷାଇ
ଆଲ୍ଲାହ କର୍ତ୍ତକ ସୃଷ୍ଟି ।**

ରଙ୍ଗେର ଆଖରେ ଲେଖା ଏହି ୨୧ଶେ ଫେବ୍ରୁଅରି । ୨୧ଶେ ଫେବ୍ରୁଅରି ବାଙ୍ଗଲି ଜାତିର ନବତର ଉଥାନ ଓ ଅଭ୍ୟନ୍ତରେର ଦିନ । ଏକୁଶେ ଫେବ୍ରୁଅରି ଆମାଦେର ସଂକ୍ଷିତର ହୃଦ୍ଦିନ । ବାଙ୍ଗଲା ଆମାଦେର ଦେଶମାତ୍ରକା, ବାଙ୍ଗଲା ଆମାଦେର ମାତୃଭାଷା, ବାଙ୍ଗଲା ଆମାଦେର ପ୍ରିୟ ଭାଷା । ବାଙ୍ଗଲା ଭାଷା ବାଙ୍ଗଲୀ ହିନ୍ଦୁ, ମୁଲମାନ, ବୌଦ୍ଧ, ଖୃଷ୍ଣାନନ୍ଦ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଧର୍ମବଳସୀ ସବାର ମାତୃଭାଷା । ଏହି ଭାଷାର ମର୍ଯ୍ୟାଦାର ପ୍ରତିଷ୍ଠାର କ୍ଷେତ୍ରେ ସକଳ ଧର୍ମବଳସୀଦେର ରଯେଛେ ଅବଦାନ ।

ଆମାଦେର ପ୍ରିୟ ମାତୃଭାଷା ବାଙ୍ଗଲାକେ ମାତୃଭାଷା ହିସେବେ ମର୍ଯ୍ୟାଦାଯ ଉନ୍ନିତ କରତେ ତ୍ୟାଗ କରତେ ହେଁଥେ ଅନେକ କିଛୁ, ଦିତେ ହେଁଥେ ଲାଖ ପ୍ରାଣେର ତାଜା ରଙ୍ଗ । ମାତୃଭାଷାର ଜନ୍ୟ ବୁକେର ରଙ୍ଗ ଦେୟାର ଯେ ଇତିହାସ ବାଙ୍ଗଲାର ବୀର ସେନାରା ସୃଷ୍ଟି କରେଛେ, ପୃଥିବୀତେ ଆର ଏମନ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ନେଇ । ବୁକେର ତାଜା ରଙ୍ଗେର ଆଖରେ ସୃଷ୍ଟି

ବାଂଲାଭାଷା, ସମୟ ପରିକ୍ରମାୟ ୭୧-ଏର ମୁକ୍ତି ଯୁଦ୍ଧେର ୩୦ ଲକ୍ଷ ଶହୀଦେର ବିନିମୟେ ପାଓୟା ସ୍ଵାଧୀନ ଏହି ବାଂଲାଦେଶ ।

ସମର୍ଥ ଜାତି ଏହି ମାସେ ଗଭୀର ଶ୍ରଦ୍ଧାଭବେ ସ୍ମରଣ କରେ ବୀର ମୁକ୍ତିଯୋଦ୍ଧାଦେର ଅତୁଳନୀୟ ସାହସ ଓ ଆତ୍ମତ୍ୟାଗେର କଥା, ଦୀର୍ଘ ନଯ ମାସେର ଯୁଦ୍ଧେ ଯାରା ପରାକ୍ରମଶାଲୀ ପାକିସ୍ତାନି ହାନାଦାର ବାହିନୀକେ ପରାଜିତ କରେ ସ୍ଵାଧୀନତାର ସୂର୍ଯ୍ୟ ପତକା ଛିନିଯେ ଏନେଛି । ଏହି ବିଜ୍ୟରେ ପିଛନେ ଛିଲ କୋଟି କୋଟି ମାନୁଷେର ଦୃଢ଼ ପ୍ରତ୍ୟାଯ ଓ ଅକୁଞ୍ଚ ସମର୍ଥନ । ଛିଲ ଭାରତ ଓ ତୃକାଲୀନ ସୋଭିଯେତ ଇଉନିଯନସହ ବହୁ ରାଷ୍ଟ୍ର ଓ ଶାନ୍ତିକାମୀ ମାନୁଷେର ସାହାୟ-ସହଯୋଗିତା । ସର୍ବୋପରି ଛିଲ ଜାତିର ଜନକ ବଙ୍ଗବନ୍ଧୁ ଶେଖ ମୁଜିବୁର ରହମାନେର ଅସାଧାରଣ ନେତୃତ୍ୱ । ଦୀର୍ଘ ଆନ୍ଦୋଳନ-ସଂଘାମେର ମଧ୍ୟ ଦିଯେ ତିନି ଜାତିକେ ସ୍ଵାଧୀନତାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏକ୍ୟବନ୍ଧ କରେଛିଲେନ, ଶକ୍ତର ବିରଳଦେ ବିଜ୍ୟ ଅର୍ଜନେ ‘ଯାର ଯା ଆହେ’ ତା ନିଯେ ସଂଘାମେ ବାଁପିଯେ ପଡ଼ିତେ ଜୁଗିଯେଛିଲେନ ପ୍ରେରଣା ।

ଇତିହାସ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେୟ ପ୍ରଧାନ ଚାରାଟି ଆସମାନି କିତାବେର ମଧ୍ୟେ ହ୍ୟରତ ମୂସା (ଆ.)-ଏର ପ୍ରତି ‘ତାଓରାତ’ ହିସ୍ତ ଭାଷାଯ, ହ୍ୟରତ ଈସା (ଆ.)-ଏର ପ୍ରତି ‘ଇଞ୍ଜିଲ’ ସୁରିଯାନୀ ଭାଷାଯ, ହ୍ୟରତ ଦାଉଦ (ଆ.)-ଏର ପ୍ରତି ‘ସାବୁର’ ଇଉନାନୀ ଭାଷାଯ ଏବଂ ବିଶ୍ୱ ହ୍ୟରତ ମୁହାୟମଦ ମୋସ୍ତଫା (ସା.)-ଏର ପ୍ରତି ‘ଆଲ କୁରାଆନ’ ଆରବୀ ଭାଷାଯ ନାଯିଲ ହ୍ୟ । ହ୍ୟରତ ରାସୁଲ କରୀମ (ସା.) ଏର ମାତୃଭାଷା ଛିଲ ଆରବୀ । ତାର କାହେ ମାନବଜାତିର ଦିଶାରୀ ଏବଂ ସଂ ପଥେର ସୁମ୍ପଟ୍ ନିର୍ଦଶନ ଓ ସତ୍ୟ ମିଥ୍ୟାର ପାର୍ଥକ୍ୟକାରୀଙ୍କପେ ସରବରେ ଆସମାନୀ କିତାବ ‘ଆଲ କୁରାଆନ’ ଅବତାର୍ଣ୍ଣ ହ୍ୟ । ଏ ଐଶୀ ଧର୍ମଗ୍ରହଣ ପ୍ରବିତ୍ର କୁରାଆନେର ଭାଷା ଆରବୀ । ବିଶ୍ୱ ନବୀର ମାତୃଭାଷା ପ୍ରବିତ୍ର କୁରାଆନ ନାଯିଲ ହ୍ୟଯା ପ୍ରସଙ୍ଗେ ଆଲ୍ଲାହ ତା’ଲା ଘୋଷାଗା କରେଛେ, ‘ନିଶ୍ୟ ଆମରା ଏହି କୁରାଆନକେ ତୋମାର ଭାଷାଯ ସହଜ କରେ ଦିଯେଛି, ଯାତେ ତୁମି ତା ଦିଯେ ମୁତ୍ତାକିଦେର ସୁସଂବାଦ ଦିତେ ପାର ଏବଂ କଲହକାରୀ ଜାତିକେ ସତର୍କ କରତେ ପାର’ (ସୂରା ମରିଯାମ: ୧୮) । ଆରୋ ବଲା ହେଁଥେ ‘ଆର ଏର ପୂର୍ବେ ମୁସାର କିତାବ ଛିଲ ଏକ ପଥପ୍ରଦଶକ ଓ କୃପା । ଆର ଏ କୁରାଆନ ହଲୋ ପ୍ରାଞ୍ଜଳ ଓ ସମ୍ବନ୍ଧ ଭାଷାଯ ଏମନ ଏକ ସତ୍ୟାଯନକାରୀ କିତାବ ଯେ, ତା ଜାଲେମଦେର ସତର୍କ କରେ ଏବଂ ସଂକରମପରାଯନଦେର ସୁସଂବାଦ ଦେୟ’

(ସୂରା ଆହକାଫ: ୧୩) । ତାଇ ଆମରା ବଲତେ ପାରି କୋଣ ଭାଷା ଅପବିତ୍ର ନଯ ବରଂ ସକଳ ଭାଷାଇ ଐଶୀ ଭାଷା । ଆହମଦୀୟା ମୁସଲିମ ଜାମା’ତ, ମାତୃଭାଷାକେ ବିଶେଷ ଗୁରୁତ୍ୱ ଓ ସମ୍ମାନ ଦିଯେ ଥାକେ, ଆର ଆହମଦୀୟା ମୁସଲିମ ଜାମା’ତର ପବିତ୍ର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତାଓ ମାତୃଭାଷାର ଓପର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଯେଛେ । ସେମନ ତିନି ଏକ ସ୍ଥାନେ ଉତ୍ସେଖ କରେଛେ, “ନାମାୟେର ମଧ୍ୟେ ନିଜେର ଭାଷାଯ ଦୋୟା କରା ଉଚିତ । କେନନା, ନିଜେର ଭାଷାଯ ଦୋୟା କରଲେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆବେଗ ସୃଷ୍ଟି ହ୍ୟ” (ମଲଫୁୟାତ, ନବମ ଖତ, ପୃଷ୍ଠା-୫୪୫) ।

ତିନି (ଆ.) ଆରଓ ବଲେଛେ, “ନାମାୟ ଆଶିଶ ମନ୍ତ୍ରିତ ହବେ ନା ଯତକ୍ଷଣ ନା ନିଜେର ଭାଷାଯ ନିଜେର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବର୍ଣନ ନା କର । .....ମାତୃଭାଷା ମାନୁଷେର ବିଶେଷ ଏକ ସାଧ ମିଶ୍ରିତ ଥାକେ । ଏ ଜନ୍ୟ ନିଜେର ଭାଷାଯ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିନ୍ୟ ଓ ଏକାଗ୍ରତାର ସଙ୍ଗେ ନିଜେର କାମନା-ବାସନାକେ ରାବୁଲ ଆଲାମୀନେର କାହେ ନିବେଦନ କରା ଉଚିତ” (ମଲଫୁୟାତ, ୩ୟ ଖତ, ପୃଷ୍ଠା-୫୪୫) ।

ତାଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆହମଦୀ ମୁସଲମାନ କୁରାଆନ ହାଦୀସେର ନିର୍ଧାରିତ ଆରବୀ ଦୋୟାଙ୍ଗଲୋ ପାଠ କରାର ପର ନିଜ ନିଜ ମାତୃଭାଷା ସେଜଦାୟ ଅବଶ୍ୟକ ଦୋୟା କରେ ଥାକେ । ବାଙ୍ଗଲା ବର୍ତମାନ ପୃଥିବୀର ଶୈଷ୍ଟ ମେ ଭାଷା । ଆର ଆମାଦେର ରାଷ୍ଟ୍ରେର ଏକମାତ୍ର ଭାଷା । ଏ ଭାଷାର ପ୍ରଗତି, ଉତ୍ସତି ଉତ୍ସକର୍ମରେ ଜନ୍ୟ କାରୋ କୋନୋ ପ୍ରକାଶ ଥାକାର କଥା ନଯ । ଏକୁଶେ ଫେବ୍ରୁଅରି ରଙ୍ଗେର ବିନିମୟେ ବାଙ୍ଗଲା ଖୁଜେ ପାଯ ନିଜସ୍ଵ ସତ୍ତା । ଆର ଏର ଫଳେଇ ବାଙ୍ଗଲା ଲାଭ କରେ ସ୍ଵାଧୀନ ରାଷ୍ଟ୍ର ।

ମହାନ ଖୋଦା ତା’ଲା ଆମାଦେର ସକଳକେ ନିଜ ମାତୃଭାଷାର ପ୍ରତି ଗଭୀର ଭାଲବାସାର ବନ୍ଦନ ସୃଷ୍ଟି କରେ ଦିକ ଆର ଆଜକେର ଦିନେ ବାଙ୍ଗଲା ସଂକ୍ଷିତର ନାମେ ଯେ ବେହାୟାପନା କରା ହେଁଥେ, ତା ଥେକେ ଆମାଦେରକେ ରକ୍ଷା କରୁକ । ଗଭୀର ଭାବେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଜାନାଇ ସେଇ ସବ ବୀର ଶହୀଦ ଓ ବୀର ସୈନିକଦେର, ଯାରା ଏ ଭାଷାର ଜନ୍ୟ ଲଡ଼େଛେ ଏବଂ ପ୍ରାଣ ଦିଯେଛେ । ଆମରା ଯେନ ଆମାଦେର ଲେଖାଯ, କଥାଯ, ଚଲନେ-ବଲନେ ମାତୃଭାଷାକେ ଆରଓ ବେଶି କରେ ବିଶୁଦ୍ଧଭାବେ ତୁଲେ ଧରାର ଚେଷ୍ଟା କରି, ଆର ଆଲ୍ଲାହ ପାକେର ଏହି ବିଶେଷ-ଦାନ ସକଳ ଭାଷାକେ ଶ୍ରଦ୍ଧାର ସାଥେ ଦେଖି । ଆଲ୍ଲାହ ତା’ଲା ଆମାଦେର ସକଳକେ ତାର ତୌଫିକ ଦାନ କରନ୍ତ, ଆମିନ ।